

Vertaling van artikel in "Vetenskap" nr 3/2022 door John Blaid:

"Waarom is de zogenaamde virologie volkomen onwetenschappelijk?"

Door wat er de afgelopen twee jaar is gebeurd, hebben nog nooit zoveel mensen vraagtekens gezet bij de fundamenteën van virologie, omdat de wetenschap die naar voren is gebracht allesbehalve geloofwaardig is. Het wordt tijd dat de virologie onder de loep wordt genomen", zegt onafhankelijk onderzoeker John Blaid.

Om de problemen in de virologie te belichten, is het handig als we eerst een historisch overzicht nemen om te begrijpen waar het allemaal begon. In de 19e eeuw werden er veel experimenten gedaan met bacteriën om de oorzaak van verschillende ziekten te vinden, maar toen verschillende van deze experimenten mislukten, ontstond het idee dat het iets kleiner dan bacteriën moest zijn dat de oorzaak van ziekten was. Dit iets werd een virus genoemd. Wat hier belangrijk is om op te merken, is wat de definitie van een virus in die tijd was, die anders was dan nu. Een snelle zoektocht naar de oorsprong van het woord leidt ons naar het Latijnse woord virus, dat gif of schadelijke stof betekent.

De onderzoekers werkten ook in de onbevestigde veronderstelling dat er een virus zat in de monsters die ze in verschillende experimenten gebruikten. Waarom zeg ik dat het onder een onbevestigde aanname was? Omdat de technologie om deeltjes kleiner dan bacteriën te zien pas beschikbaar was in de vroege jaren 1930 toen de elektronenmicroscopie werd uitgevonden. Met deze technologie konden wetenschappers voor het eerst deeltjes zien die veel kleiner zijn dan bacteriën, zoals bacteriofagen, die we tegenwoordig ten onrechte slechte bacteriën noemen - maar dat is een andere discussie. Tegelijkertijd veranderde ook de kijk op wat een virus was. Het ging van een vergif of schadelijke stof naar een zelfreproducerend giftig eiwit.

Dit idee duurde tot 1952, volgens Stefan Lanka, een Duitse viroloog en mariene- en microbioloog. Volgens Lanka hebben de geneeskunde en de wetenschap dit idee opgegeven omdat ze deze vermeende virussen niet konden vinden met de elektronenmicroscopie. Wat ze eerst dachten dat virussen waren, waren in feite de overblijfselen van dode cellen na een normaal afbraakproces. Hier moet nog aan worden toegevoegd dat er tot deze ontdekking geen goed uitgevoerde controle-experimenten waren uitgevoerd, wat van het grootste belang is als we het hebben over wetenschappelijk onderzoek. Zonder goed uitgevoerde controle-experimenten kan onderzoek niet als wetenschappelijk worden beschouwd.

Na 1953 en de ontdekking van DNA hadden virologen een nieuw idee van wat een virus zou kunnen zijn. Ze kozen voor een model gebaseerd op onderzoek naar bacteriën en bacteriofagen, waarbij het idee van een virus een schadelijke gensequentie werd, ingekapseld in een eiwitomhulsel, waar ze nog steeds aan voorbijgaan. Tot 1949 kweekten virologen in de zogenaamde oude virologie vermeende virussen door vermeend geïnfecteerd genetisch materiaal op gezond weefsel van hetzelfde type aan te brengen. Dit verhoogde afbraak, die zich verspreidde naar het gezonde weefsel. Dit werd verkeerd geïnterpreteerd als een toename en verspreiding van een virus. Nadat in 1951 de juiste controle-experimenten waren uitgevoerd, ontdekten ze dat wat ze zagen normale afbraakprocessen waren die niet door een vermeend virus werden veroorzaakt.

Enders studie wordt misbruikt

In 1949 ontdekte een bacterioloog genaamd John Franklin Enders per ongeluk dat verschillende soorten weefsel begonnen af te breken toen een stukje hersenen van een persoon die aan polio was overleden op deze weefsels werd geplaatst. Vanwege deze ontdekking kreeg Enders de Nobelprijs voor geneeskunde in december 1954. Na 1949 beschuldigde Enders de uitvinder van het poliovaccin, Jonas Salk, ervan een groot aantal doden en gewonden te hebben veroorzaakt met zijn poliovaccin. Enders beweerde dat het besmet was met onbekende menselijke virussen doordat Salk menselijk foetaal weefsel gebruikte, en daarom koos Enders er zelf voor om te werken met apennieren en foetaal serum van paarden en ongeboorte kalveren.

Op 1 juni 1954 voerde Enders zijn eerste mazelenexperiment uit, waarbij hij verschillende monsters nam van mensen met mazelen en deze combineerde met verschillende soorten genetisch materiaal, evenals verschillende soorten antibiotica, in celculturen gemaakt van nierweefsel van apen. Wat hier interessant is, is dat het controle-experiment van Ender aantoonde

dat het cytopathische effect, d.w.z. celdood, niet met zekerheid kon worden onderscheiden van het experiment met het vermeende mazelenvirus.

De reden dat ik Enders noem, is omdat het zijn methode is die de basis legde voor de moderne virologie, waar virologen al sinds 1954 aan werken. Dit ondanks het feit dat Enders zelf aantoonde dat zijn methode niet gelijkgesteld kon worden met enig bewijs van een virus. Toen Enders enkele maanden later de Nobelprijs kreeg voor zijn werk in de oude virologie, werd zijn pure speculatie over een vermeend virus ook de basis voor de nieuwe virologie.

De vraag die we ons nu moeten stellen is: hoe kunnen virologen tegenwoordig volgens deze methode werken als Enders in zijn eigen onderzoek expliciet zei dat het niets bewijst? Wat opnieuw moet worden benadrukt, is de onbewezen veronderstelling die virologen sinds het begin hebben gemaakt, namelijk dat de monsters die ze gebruiken virussen bevatten voordat de experimenten plaatsvinden. Hier is het belangrijk om de wetenschappelijke methode te benadrukken.

De fundamentele van de wetenschappelijke methode

De wetenschappelijke methode omvat eerst het observeren van een natuurlijk fenomeen en vervolgens het creëren van een hypothese over wat volgens ons de oorzaak van het fenomeen zou kunnen zijn. Vervolgens moet de hypothese worden getest door te proberen te vinden en te isoleren wat volgens ons de oorzaak van het fenomeen is en vervolgens wetenschappelijke experimenten uit te voeren, waaronder goed uitgevoerde controle-experimenten. Als de hypothese juist blijkt te zijn, kan hieruit een wetenschappelijke theorie worden gemaakt. Helaas zijn er verschillende fundamentele problemen in de virologie. Ten eerste heeft niemand een virus direct in de natuur, dat wil zeggen in een monster van een ziek individu, waargenomen zonder dat het monster eerst is gecombineerd met ander genetisch materiaal, zoals een celkweek. Dus hoe kunnen we een hypothese creëren op basis van iets dat we niet rechtstreeks in de natuur hebben gevonden?

Ten tweede vereist de wetenschappelijke methode dat we ook datgene waarvan we denken dat het de oorzaak van het fenomeen is, geïsoleerd hebben, dat wil zeggen gescheiden van al het andere. Dit is de enige manier om er absoluut zeker van te zijn dat het resultaat dat we in een experiment zien, wordt veroorzaakt door wat we geloven. Maar als ze hierin niet zijn geslaagd, hoe kunnen ze dan wetenschappelijke experimenten uitvoeren?

Er zijn duizenden onderzoeken die isolatie van verschillende vermeende virussen claimen, maar als we hun methoden onderzoeken, zien we al snel dat wat ze doen het tegenovergestelde is van isolatie. In plaats daarvan gebruiken virologen een ongezuiverd monster, zoals longvloeistof, en gaan ervan uit dat dit een virus bevat. Vervolgens wordt dit ongezuiverde monster gemengd met een mengsel van erfelijk materiaal en verschillende soorten antibiotica.

Hier moet ook aan worden toegevoegd dat alle vermeende afbeeldingen van virussen afkomstig zijn van monsters die na deze experimenten zijn genomen en niet van gezuiverde monsters die rechtstreeks van zieke personen zijn genomen. Stefan Lanka benadrukt dat deze deeltjes fragmenten van dode of stervende cellen kunnen zijn of pure artefacten die zijn gemaakt door de elektronenmicroscopie fotoprocedure.

Officiële verzoeken en virusuitdagingen

Vanaf 2020 zijn er reacties gekomen op officiële vragen aan zo'n 205 instellingen in meer dan 35 landen door verschillende mensen, waaronder ondergetekende, met betrekking tot het vermeende SARS-CoV-2-virus, en ze hebben allemaal geantwoord dat ze geen documentatie hebben van een correct uitgevoerde isolatie.

Een Canadese vrouw, Christine Massey genaamd, is een project gestart om al deze reacties op vragen te verzamelen, en ze heeft ook soortgelijke vragen over de meeste vermeende virussen verzameld. De reacties waren hetzelfde en op een gegeven moment antwoordden de CDC, de Centers for Disease Control and Prevention, de Amerikaanse National Institutes of Health dat wat werd gevraagd onmogelijk te voldoen is op het gebied van virologie, wat alles zegt.

De problemen in de virologie houden hier echter niet op. Er gebeurde iets historischs in 2016 toen viroloog Stefan Lanka na hoger beroep een rechtszaak won wegens gebrek aan bewijs voor het bestaan van het mazelenvirus. Lanka had een beloning van honderdduizend euro uitgelooft voor iedereen die een studie kon overleggen die het bestaan van het mazelenvirus aantoonde. Tijdens dit proces werd Lanka geconfronteerd met David Bardens, die zes onderzoeken presenteerde

waarvan Bardens beweerde dat ze het bestaan van het mazelenvirus zouden bewijzen. De rechtbank oordeelde in het voordeel van Lanka op alle zes studies.

De proef is erg interessant omdat een van de zes gepresenteerde onderzoeken de studie uit 1954 van John Franklin Enders was. Deze zelfde studie, die ondanks de waarschuwingen van Enders de basis legde voor de moderne virologie, werd dus onwetenschappelijk verklaard vanwege een gebrek aan controle-experimenten. Wat deze uitspraak indirect ook betekende, was dat de hele virologie nu onwetenschappelijk was verklaard, omdat de basis voor virologie was weggenomen. Met andere woorden, Lanka won niet alleen en bewees dat er geen wetenschappelijk bewijs was voor het bestaan van het mazelenvirus, maar ook dat de virologie geen wetenschappelijke basis had omdat de methode die in 1954 door Enders was vastgesteld onwetenschappelijk was.

Controle-experiment legt de zwendel bloot

Wat weinig mensen weten, is dat Lanka tijdens deze proef contact opnam met twee onafhankelijke laboratoria, die de controle-experimenten uitvoerden die virologen sinds de tijd van Enders hadden moeten uitvoeren. Het hoofd van een laboratorium zei in zijn samenvatting dat de cellulaire veranderingen die ze konden zien in hun controle-experiment identiek waren aan de veranderingen waarvan de virologen beweerden dat ze te wijten waren aan het mazelenvirus. De virologen beweren dat het resultaat van het experiment uniek zou zijn voor het mazelenvirus, maar dit is een verkeerde interpretatie omdat het resultaat wordt veroorzaakt door andere factoren. Deze factoren zijn in feite het uithongeren van cellen in combinatie met het gebruik van antibiotica. Ironisch genoeg, het antibioticum dat door virologen wordt gebruikt, is het type dat de nieren aantast, precies het weefsel waar Enders de voorkeur aan gaf en dat nu wordt geaccepteerd in de virologie.

Nu zijn er meer controle-experimenten uitgevoerd door Lanka en anderen. In 2021 werd opnieuw bewezen dat het effect dat virologen verkeerd hebben geïnterpreteerd als veroorzaakt door een virus, zowel wordt veroorzaakt door de procedure zelf als door het gebruik van antibiotica in combinatie met uithongering van cellen - niet door een vermeend virus. Dit keer ging Lanka ook nog een stapje verder. Met dezelfde methode als de virologen slaagde hij erin om met een controle-experiment te bewijzen dat het vermeende genoom van SARS-CoV-2 kon worden geconstrueerd uit gist-RNA, zonder vermeend geïnfecteerd materiaal.

Vermeend virusgenoom

Hier moeten we echter een stap terug doen en de fundamentele problemen met vermeende virusgenomen onder de aandacht brengen. Als we een genoom van een virus willen sequensen, moeten we het virus eerst in het wild vinden, dat wil zeggen rechtstreeks uit een monster van een ziek persoon. Dan moeten we het virus isoleren, dat wil zeggen scheiden van al het andere. Maar als virologen en instellingen over de hele wereld toegeven dat er een gebrek is aan documentatie over de juiste isolatie van een virus, hoe kunnen we dan het vermeende genoom sequensen? Wat zijn al deze vermeende genomen eigenlijk?

Laten we SARS-CoV-2 nemen als een goed voorbeeld van de onwetenschappelijke methode achter de sequencing. Wat ze in China deden, was dat ze een enkel monster gebruikten van één patiënt op 44 met atypische longontsteking. Uit dit ongezuiverde monster met genetische sequenties van alle mogelijke oorsprong werden korte gensequenties van ongeveer 150 basenparen genomen, waarvan werd aangenomen dat ze tot een virus behoorden. Deze sequenties werden vervolgens samengesteld met behulp van de computerprogramma's Megahit en Trinity. Door deze korte gensequenties samen te voegen, werden gaten gedicht en overlappings gladgestreken - allemaal met behulp van computerprogramma's (de procedure wordt uitlijning genoemd). Toen dit proces eenmaal was voltooid, werd de langste reeks, 30.474 basenparen lang, geselecteerd uit Megahit uit 384.096 genomen gemaakt met een lengte van 200 basenparen tot 30.474 basenparen. In Trinity varieerde de genomelengte van 201 basenparen tot 11 760 basenparen. Waarom ze het langste genoom van Megahit hebben gekozen kunnen we ons afvragen, aangezien er geen verklaring is voor deze specifieke keuze.

Dit gecreëerde SARS-CoV-2-genoom is echter niet in zijn geheel in de natuur terug te vinden. Het is alleen te vinden in computers, wat ons ook de term in silico-genoom geeft, wat een genoom betekent dat in een computer is gemaakt. De korte gensequenties die deel uitmaken van het gecreëerde genoom komen weliswaar in de natuur voor, maar het genoom als geheel niet, omdat het slechts een fictief genoom is en geen link heeft met de werkelijkheid.

Laten we een analogie maken om het probleem hier gemakkelijker te begrijpen. Stel je voor dat je een genoom van een specifiek mens moet sequensen! Je neemt eerst een monster van een mengsel van erfelijk materiaal met allerlei onbekende bronnen. Dan ga je ervan uit, zonder het te bevestigen, dat sommige van de korte sequenties in dit mengsel van deze mens zijn en assembleer je deze sequenties met behulp van computers. Hierna kies je zonder uitleg het langste genoom, ook al heb je geen direct bewijs dat deze mens daadwerkelijk bestaat, wat ook betekent dat je het gecreëerde genoom niet kunt valideren.

De vraag wordt dan: hoe kun je weten dat de korte sequenties van deze mens waren als je niet hebt kunnen bewijzen dat de mens bestond voordat je het genoom samenstelde? Moet je deze mens niet isoleren van alle andere mensen, dieren en planten en direct een monster van hem nemen om er zeker van te zijn dat het het juiste genoom is?

Het argument dat naar voren komt wanneer het bestaan van het virus in twijfel wordt getrokken, is: wat maakt mensen ziek als het niet door het virus komt? Dat is echter een andere discussie. Net als in een moordproces waar er geen bewijs is om een vermoedelijke dader aan het misdrijf te binden, gaat de verdachte vrijuit, zelfs als er geen nieuwe verdachte is.

Experimenten met vermeende infectie

Er zijn ook veel verschillende experimenten met vermeende besmetting, die de problemen achter deze hypothese aantonen. Een van de bekendere werd gedaan tijdens een aanhoudende uitbraak van de zogenaamde Spaanse griep, waar acht verschillende experimenten werden uitgevoerd met honderd mannelijke vrijwilligers op een eiland in Boston, allemaal door Milton Joseph Rosenau. In de experimenten namen ze verschillende strengen van de Pfeiffer-bacillus-bacterie en creëerden ze een spray die ze in hun ogen gebruikten en in hun keel en neus veegden. Het resultaat was dat niemand ziek werd. Proefpersonen werden ook ingeënt met slijm uit de mond, neus, keel en bronchiën van grieppatiënten, waarbij geen van de vrijwilligers ziek werd. Vervolgens werden enkele vrijwilligers geïnjecteerd met bloed van grieppatiënten, en geen van de vrijwilligers werd ziek. Dertien van de vrijwilligers werden ook opgenomen op de griepafdeling, waar ze werden blootgesteld aan tien grieppatiënten per persoon. Elke vrijwilliger werd gevraagd om de grieppatiënten de hand te schudden en zo dicht mogelijk bij hen te komen, vijf minuten met hen te praten en de zieken te laten ademen en hoesten rechtstreeks in het gezicht van de proefpersonen. Dit proces werd bij elke grieppatiënt vijf keer herhaald en geen van de proefpersonen werd ziek. Aan het einde van de studie schreef Milton Joseph Rosenau: "We dachten dat we de oorzaak van de uitbraak wisten en vrij zeker wisten hoe het zich van persoon tot persoon verspreidde. Als er iets is dat we hiervan hebben geleerd, is het dat we niet vrij zeker wat we weten over de ziekte."

Virologie onder de microscoop

De bewijslast voor het bestaan van virussen ligt bij degenen die het bestaan ervan claimen en niet bij de mensen die deze fundamentele problemen aan de orde stellen, omdat het niet mogelijk is om wetenschappelijk te bewijzen dat iets niet bestaat.

In het geval van virussen is er een gebrek aan wetenschappelijk bewijs voor hun bestaan vanwege onbevestigde aannames en gebrek aan controle-experimenten die hebben geleid tot verkeerde interpretaties, waarbij virologen zichzelf en daarmee de rest van de mensheid onbewust voor de gek hebben gehouden, ondanks hun goede bedoelingen.

We kunnen ziekten niet voorkomen en een gezondere bevolking creëren als we uitgaan van de verkeerde premisse. Naar mijn mening is dit de allerbelangrijkste vraag van de dag om te beantwoorden, aangezien het antwoord enorme implicaties heeft voor de geneeskunde, de gezondheid en de samenleving als geheel, bijvoorbeeld in termen van beleid, aanbevelingen en wetten. Vanwege deze enorme implicaties is het belangrijker dan ooit om altijd de wetenschap in twijfel te trekken en niet blindelings te geloven wat iemand beweert. Inderdaad, de wetenschap van vandaag is allesbehalve wetenschappelijk.